

рътъ е можалъ да усмѣе това и въ друга форма, наприм., въ форма на повѣсть, комедия и пр., ала това би било много трудно. Въ такъвъ случай би трѣбвало да се изобрази характерътъ на артистъ и характерътъ на сѣдия-невѣжа, да се накарать създаденитѣ лица да се срѣщнатъ и сблъскатъ нѣкъдѣ, напримѣръ, или въ нѣкое общество, или въ нѣкой концертъ, дѣто критикътъ, сѣдията, да изкаже своята глупава оцѣнка. Ала цѣльта на автора е друга: той иска да изтъкне повече дѣйствието — факта, отколко лицата, които го вършатъ. По тази причина той намисля и смрѣжда какъ разказъ за дѣйствието, а намѣсто сжщитѣ лица изважда животни съ иститѣ ония качества, каквито иматъ лицата, които иска да изобрази. Като прѣдставява лицата подъ образа на животни, нѣма нужда да изобразява тѣхнитѣ характери, навици и влѣчения: и безъ това ние знаемъ, какви свойства се съединяватъ съ това или онова животно. Животнитѣ съ своитѣ свойства напомневатъ известна черта отъ характера на хората; напримѣръ: *овцата* минава за кротко и безсилно сжщество, *лисицата* — за хитро, коварно сжщество, *вълкътъ* — за хищно сжщество, *пчелата* — за трудолюбива, *магарето* — за тѣпо и глупаво, и пр. Намѣрени веднѣжъ животнитѣ, на автора остава да развие дѣйствието споредъ тѣхнитѣ свойства. По този начинъ разказътъ съвсѣмъ се съкращава, а очертътъ на живота нищо не губи отъ това, защото животнитѣ, безъ да излизатъ изъ своята сфера, прѣдставяватъ и постѣпките, и обичаитѣ, и думитѣ на лицата. Животнитѣ само въ едно нѣщо противорѣчатъ на своята природа, именно: прѣдставени сж, че мислятъ и говорятъ, като сжщи човѣци. Съ други думи, въ основата на разказа влизатъ два елемента: а) измислено събитие, и б) дѣствия човѣшки, прѣнесени на животни. Първото е *измислица*, второто — *алегория*. Измислицата и алегорията се създаватъ отъ автора, а явленията (фактоветѣ) се взематъ отъ живота. Въ цѣлия разказъ вѣрно и истинно е само явлението. Да провѣримъ всичко това въ прочетената *басня*. Въ нея се изобразяватъ искусенъ артистъ-поетъ и невѣжа сѣдия, или критикъ. Това е явлението, фактътъ, забѣлѣженъ въ живота. Славеятъ е избранъ, като птица, която очудва всѣкого съ пѣненето си — съ искусството си. Изборътъ е сполучливъ и напълно характеренъ: славеятъ най-добръ отъ всѣка птица може да се уподоби на талантливъ артистъ. За не-